

I

VOLAJTE MA BATŠEBA.

Nevolám sa tak, no budem vám pod tým menom rozprávať svoj príbeh. Vyberám si ho s nádejou, že sa s ním nebudú spájať žiadne proroctvá, nebude ho ťažiť žiadne bremeno budúcnosti, nebude naň naviazaný žiaden osud, ktorý by v jeho mene a ničil svety.

Myslíte si, že to prehánam. No mýlite sa.

Sme národ proroctiev, a keď som bola dieťa a stále iba hlúpe mláďa, nevedomé ničoho za hranicami nášho kúska mora, moja stará mama skrátka povedala: „Vyráziš na lov.“

Boli to prorocké slová.

„Ale my nie sme lovcí,“ namietala mama a v tvári sa jej ako vždy črtalo ustráchané zmätenie. „Nechodíme na lov. Nikdy sme loviť nechodili.“ To, ako nádejne a beznádejne jej hlas znel, ma kedysi vytáčalo do nepríčetnosti, no teraz mi tá spomienka láme srdce na dvoje. „Pokiaľ nemyslíš tie malé lovy,“ dodala mama beznádejne nádejne, „na ktoré musí vyraziť každá rodina...“

„Nemyslím,“ povedala stará mama.

Nemyslela.

A všetko, čím som sa mohla stať, všetky iné budúcnosti, ktoré som mohla prežiť, to nekonečné množstvo rôznych možných životov a smrtí, zmizlo spolu s tým, ako tie tri slová ešte raz vyslovila. „Vyraziš na lov.“

Bola to veštba? Naozaj mala vidinu budúcnosti? Alebo to bol rozkaz, ako proroctvá často vyznievajú? Ak predpoviete budúcnosť a veríte tomu silno a neochvejne, koľko sa naplní vašim vlastným pričinením?

Mátajú ma tieto otázky.

V tom čase mi však na nich nemohlo záležať, pretože som šla okamžite študovať – mama nikdy nemala silu priečiť sa starej mame –, vydala som sa do škôl a na výcvik, na novú cestu životom, až kým som sa vo veku šesťnásť rokov, vo veku učňovstva, neocitla tu, na začiatku tohto príbehu: o chrbát som mala pripevnenú harpúnu, plávala som pri palube veľkej loveckej lodi *Alexandra*, o plachty sa nám opierali morské prúdy, pod nami sa rozprestierala Priepasť a naším nebom bol oceán.

A všetko, čo sa kedy mohlo stať, bolo dávno, pradávno stratené.

Pretože ja, pokorná, no dychtivá tretia učnica, som sa chys-

tala vyraziť na lov, ktorý ukončí všetky lovy. Lov na legendu, mýtus, diabla.

Modlite sa za nás.

Pretože toto je príbeh o tom, ako sme ho našli. ♦

„PONÁHĽAJTE SA,“ VYZVALA NÁS KAPITÁNKA. NAŠA LOĎ tradične niesla jej meno a jej telo nieslo väčšinu našej *lode*, priviazanú lanami z provy o jej plutvy, ktoré boli také široké, ako ktorákoľvek z nás troch mladých námorníčov. Kapitánka ťahala svoju loď, ako sa sluší a patrí.

V tichosti sme sa plavili nad Priepastou. Držala som hliadku na ľavoboku, plávala ponad a popri kapitánke, rovnako ako prvá učnica Truhlica vpredu a druhá učnica Wilhelmína „Willem“ na pravoboku. Prečesávali sme pohľadom hladinu Priepasti pod nami a slnko, ktoré v jej hĺbinách svietilo, vyzeralo, akoby sa plavilo cez vriace svetlo.

Na *Alexandre* za nami sa pripravovali plavčíci. Kapitánka si bola istá, že korisť je neďaleko. Cítila ju, tak povedala, a hoci sa mi to zdalo nepravdepodobné, v priebehu uplynulých mesiacov našej výpravy sme sa naučili, že o jej slovách nemáme

pochybovať. *Nikdy* nemáme o jej slovách pochybovať. Kapitánka Alexandra bola slávne i neslávne známa, v oboch prípadoch zväčša za lovecké úspechy. Všetci vedeli, že jej z veľkej hlavy stále trčí krátky zhrdzavený koniec ľudskej harpúny. Bola to kapitánka, ktorá prežila, kapitánka, ktorá napriek tomu, že jej harpúna musela sťažovať echolokáciu, nikdy nepoľavovala, lovila ďalej, a každý, *každý* o nej vedel jednu vec: bola to najlepšia lovkynia v celom mori.

„Niečo sa blíži,“ oznámila, oči upierala pred seba, veľkým chvostom zrýchlila tempo. „Niečo prichádza.“

„Kde?“ šepala Willem vpravo odo mňa a zúfalo prečesávala pohľadom bielu penu pod nami.

„Ticho,“ okríkla nás spredu Truhlica. Bola to vrchná učnica. Čo si myslíte, ako často nám na to dovolila zabudnúť?

Vodou sa ozvalo mľaskanie našej echolokácie. Kapitánka ju nechávala na nás, ona sa spoliehala na svoj čuch, oči a pokojne možno aj na jasnozrivosť.

„O necelú míľu rovno pred nami,“ povedala Truhlica.

„Ponáhľajte sa,“ zopakovala kapitánka.

„Áno,“ potvrdila Willem. „Áno, našla som to.“

„A naša Batšeba?“ spýtala sa kapitánka, ani sa neobzrela.

Pretože som mlčala. Ešte som to nenašla. Šialene som mľaskala, čakala, kým sa mi od veľkej tukovej gule na čele odra-

zí odpoveď. Z miesta pred nami, ktorým si boli Truhlica aj Willem také isté, som nič nepočula. Mľaskla som ďalej a nič. Cítila som len prázdny oceán. Bola som z učníc najmladšia, nebola som na love ani rok, no nebola som neschopná. A hoci som bola stále nervóznejšia, začala som mať podozrenie, že Truhlica a Willem klamú, aby na kapitánku urobili dojem, že sa možno chytili do jednej z pascí, o ktorých som ešte aj ja vedela, že ich kapitánka občas pripraví na nepozorných učňov.

„Batšeba?“ oslovila ma kapitánka znova a znela pri tom hravo a výhražne zároveň, akoby som bola korisť, ktorá je nažive len z rozmaru lovca.

Mľaskla som. Znova, a nič. Znova, a . . .

Prudko som sa zvrtila vľavo. „Nie je rovno pred nami,“ prekvapila som dokonca aj samu seba. Potom som mľaskla ešte raz. Bola som nervózna. No bola som si istá. „Tretina míle. Úplne vľavo od nás.“

„Nie. . .“ začala Truhlica.

„Vážne?“ ozvala sa Willem.

„Presne tak, Batšeba,“ vyrazila kapitánka vpred a zatiahla veľkú loď za nami doľava a ešte o kúsok doľava.

„Našla som to!“ zvolala Truhlica prihlasno, lebo bolo prineskoro.

„Prichádza,“ povedala kapitánka. A začal sa lov. ♦